

Η ζωοφιλία των αγίων - Το λιοντάρι-υποτακτικός του αγ. Γερασίμου

/ [Πεμπτούσια](#)

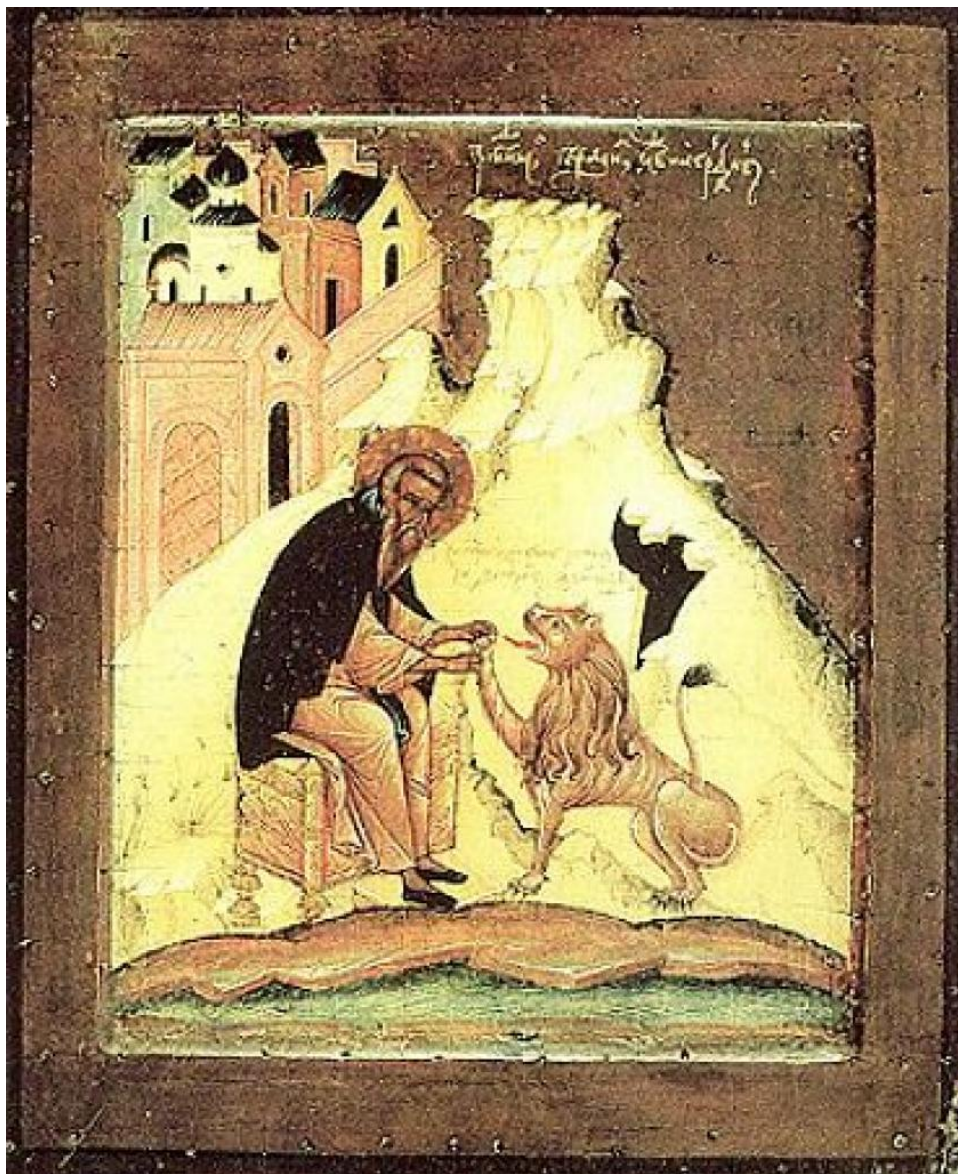

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=157284>]

4. Από το βίο του Αγίου Γερασίμου του Ιορδανίτου

«Περίπου ένα μίλι μακριά από τον άγιο Ιορδάνη υπάρχει κάποια λαύρα, ονομαζόμενη του αγίου αββά Γερασίμου. Όταν επισκεφτήκαμε αυτή τη λαύρα, οι εκεί διαμένοντες πατέρες μας διηγήθηκαν για τον άγιο αυτό τα εξής:

Μία μέρα καθώς περπατούσε κοντά στην όχθη του αγίου Ιορδάνη τον συνάντησε ένα λιοντάρι, που πονούσε πολύ από το πόδι του. Είχε μπει μέσα του αγκίδα από καλάμι και εξαιτίας αυτού είχε πρηστεί το πόδι του και ήταν γεμάτο πύον. Μόλις το λιοντάρι είδε τον γέροντα τον πλησίασε, του έδειξε το πληγωμέ-νο από την αγκίδα πόδι, κλαίγοντας κατά κάποιο τρόπο και παρακαλώντας τον να το θεραπεύσει. Όταν ο γέροντας το είδε σ' αυτή την ανάγκη, αφού κάθισε πήρε το πόδι του, το χάραξε, έβγαλε το καλάμι και τα πολλά υγρά και αφού καθάρισε καλά το τραύμα και έδεσε το πόδι με πανί, το άφησε να φύγει. Το λιο-ντάρι όμως, αφού θεραπεύθηκε δεν άφησε τον γέροντα, αλλά σαν γνήσιος μαθητής του τον ακολουθούσε όπου πήγαινε, ώστε ο γέροντας ν' απορεί από την τόσο μεγάλη ευγνωμοσύνη του θηρί-ου· από τότε και στο εξής ο γέροντας έτρεφε το λιοντάρι, δίνοντάς του ψωμί και όσπρια μουσκεμένα.

Το μοναστήρι είχε ένα γαϊδούρι για τη μεταφορά του νερού που χρειάζονταν οι μοναχοί. Γιατί έπιναν νερό από τον άγιο Ιορδάνη. Το ποτάμι απείχε από το μοναστήρι περίπου ένα μίλι. Οι πατέρες είχαν τη συνήθεια να δίνουν το γαϊδούρι στο λιοντάρι, για να το βόσκει κοντά στην όχθη του Ιορδάνη. Μια μέρα λοιπόν καθώς το γαϊδούρι έβοσκε, απομακρύνθηκε από το λιοντάρι αρκετά μακριά και να, καμηλάριοι, που έρχονταν από την Αραβία, βρήκαν το γαϊδούρι, και παίρνοντάς το έφυγαν για την πατρίδα τους. Το λιοντάρι τότε χάνοντας το γαϊδούρι, ήρθε στον αββά Γεράσιμο πολύ στεναχωρημένο και κατσοφιασμένο. Νόμισε ο αββάς Γεράσιμος, ότι το λιοντάρι έφαγε το γαϊδούρι. Και του λέει·

-Πού είναι το γαϊδούρι;

Αυτό σαν άνθρωπος στεκόταν σιωπηλά κοιτάζοντας προς τα κάτω. Ο γέροντας του λέει·

-Το έφαγες; Ευλογητός ο Κύριος. Ό,τι έκανε το γαϊδούρι, από τώρα θα το κάνεις εσύ.

Από τότε λοιπόν το λιοντάρι κατά προσταγή του γέροντα κουβαλούσε στην πλάτη του τα κοφίνια με τις τέσσερις στάμνες και έφερνε το νερό.

Κάποια μέρα λοιπόν ήρθε ένας στρατιώτης στον γέροντα για να πάρει την ευχή του, και βλέποντας το λιοντάρι να κου-βαλά το νερό και αφού έμαθε και το λόγο, το λυπήθηκε. Έβγα-λε τότε τρία νομίσματα και τα έδωσε στους γέροντες να αγοράσουν γαϊδούρι για τα νερά και ν' απαλλάξουν το λιοντάρι από τούτο το διακόνημα. Μετά λοιπόν από αρκετό χρόνο από τότε που απαλλάχτηκε το λιοντάρι, έρχεται στην αγία Πόλη για να πουλήσει πάλι σιτάρι ο καμηλάρης που πήρε το γαϊδούρι, έχοντάς το μαζί του, και περνώντας τον Ιορδάνη κατά σύμπτωση συνάντησε το λιοντάρι. Μόλις το είδε, άφησε τις καμήλες και έφυγε. Το λιοντάρι αναγνωρίζοντας το γαϊδούρι, έτρεξε προς αυτό και δαγκώνοντας το καπίστρι, όπως ήταν συνηθισμένο, έσυρε αυτό και τις τρεις καμήλες· χαρούμενο και φωνάζοντας, ότι βρήκε το γαϊδούρι που είχε χάσει, ήρθε στο γέροντα· γιατί ο γέροντας νόμιζε, πως το λιοντάρι έφαγε το γαϊδούρι. Τότε κατά-λαβε πως συκοφάντησε το λιοντάρι. Έδωσε στο λιοντάρι το όνομα Ιορδάνης. Έμεινε ο γέροντας με το λιοντάρι στη λαύρα πέ-ντε χρόνια, και ήταν πάντοτε αχώριστος μ' αυτό.

Όταν ο αββάς Γεράσιμος αποδήμησε προς Κύριο και τάφη-κε από τους πατέρες, κατά οικονομία του Θεού το λιοντάρι έλει-πε. Μετά από λίγο καιρό επέστρεψε το λιοντάρι και ζήτησε τον γέροντα. Οι μαθητές του γέροντα και ο αββάς Σαββάτιος, βλέποντάς το του λένε: Ιορδάνη, ο γέροντάς μας μάς άφησε ορφανούς και έφυγε προς Κύριον, έλα να φας.

Το λιοντάρι όμως δεν ήθελε να φάει, αλλά έστρεφε τα μάτια του εδώ και κει, για να βρει τον γέροντα, ωρυόμενο δυνατά, και μη μπορώντας να υποφέρει την απώλεια. Ο αββάς Σαββάτιος τότε και οι άλλοι πατέρες βλέποντας αυτό, τρίβοντάς του τα νώτα, του έλεγαν: «Έφυγε ο γέροντάς μας προς Κύριον και μας άφησε». Λέγοντας αυτά δεν μπορούσαν να το σταματήσουν από τα βογγητά και τα κλάματα. Αλλά όσο προσπαθούσαν να το παρη-γορήσουν με τα λόγια και να το καθησυχάσουν, τόσο περισσότερο ωρυόταν και όλο και περισσότερο αύξανε τις φωνές του, και έδει-χνε με τις φωνές και το πρόσωπο και τα μάτια τη λύπη που είχε μη βλέποντας τον γέροντα. Τότε ο αββάς Σαββάτιος του λέει: «Έλα μαζί μου, αφού δεν μας πιστεύεις. Θα σου δείξω που βρίσκεται ο γέροντάς μας».

Και παίρνοντάς το τό οδήγησε εκεί που είχαν θάψει τον γέ-ροντα. Ήταν μακριά

από την εκκλησία περίπου μισό μίλι. Αφού στάθηκε ο αββάς Σαββάτιος πάνω στον τάφο του αββά Γεράσιμου, λέει στο λιοντάρι: «Να ο γέροντάς μας», και γονάτισε ο αββάς Σαββάτιος.

Όταν είδε το λιοντάρι πως έβαλε μετάνοια, χτυπώντας το κεφάλι του δυνατά στη γη και ωρυόμενο, πέθανε την ίδια στιγμή πάνω στο τάφο του γέροντα.

Αυτό συνέβηκε, όχι επειδή τάχα το λιοντάρι έχει λογική ψυχή, αλλ' επειδή ο Θεός θέλει να δοξάζει αυτούς που τον δοξάζουν, όχι μόνο στη ζωή τους, αλλά και μετά το θάνατό τους, και να δείξει ποιαν υποταγή είχαν τα θηρία στον Αδάμ πριν αυτός παρακούσει την εντολή και εκπέσει από την τρυφή του Παραδείσου. (Λειμωνάριον Ιωάννου του Μόσχου, κεφ. ΡΖ΄).

[Συνεχίζεται]